

مؤسسة الشيخ

محمد بن صالح العثيمين
رحمه الله تعالى

Knyga apie natūralų moterų kraują

Parašė gerbiamas šeichas mokslininkas
Muhammed Bin Salih Al-Uthaymeen
Tegul Allahas atleidžia jam, jo tėvams ir visiems musulmonams

شركاء التنفيذ

جمعية
خدمة المحتوي الإسلامي
بالبفان

Knyga apie natūralų
moterų kraują

Knyga apie natūralų moterų kraują

Parašė gerbiamas šeichas mokslininkas

Muhammed Bin Salih Al-Uthaymeen

Tegul Allahas atleidžia jam, jo tėvams ir visiems musulmonams

*

Vardan Allaho Maloningojo, Gailestingojo

Šlovė Viešpačiui, Jo Vienintelio mes prašome pagalbos ir atleidimo. Mes ieškome prieglobsčio pas Allahą nuo mūsų sielos blogio ir blogų darbų. Ką Allahas veda teisingu keliu, to niekas negali paklaidinti; ir tą, ką Jis paklaidina, to niekas negali grąžinti į tiesų kelią. Liudiju, kad nėra nieko verto garbinimo, išskyrus Allahą Vienintelį, neturintį partnerių ir liudiju, kad Muchammedas yra Jo tarnas bei pranašas, ramybė ir Allaho palaima jam, jo šeimai, kompanjonams ir tiems, kurie geranoriškai jais seka iki Teismo dienos. Taigi, moterį kamuojantis kraujas - menstruacijos, istichada (kai moters makštis toliau kraujuoja po įprastų menstruacijų dienų) ir nifas (kraujavimas po gimdymo), yra iš svarbiausių dalykų, kuriuos reikia išsiaiškinti ir žinoti jų taisykles. Taip pat reikia atskirti neteisingą nuo teisingo pagal mokslininkų pasisakymus apie tai. Turėtų būti remiamasi tuo, kas tikėtina arba silpna atsižvelgiant į tai, kas buvo paminėta Korane ir Sunoje.

1 - Nes Koranas ir Suna yra du pagrindiniai šaltiniai, kuriais grįsti Visagalio Allaho įsakymai ir pagal kuriuos žmonės garbina Allahą kaip Jis juos įpareigojo.

2 - Nes pasikliaujant Koranu ir Suna ateina širdies ramybė, palengvėjimas, sielos džiaugsmas ir taika.

3 - Nes kas neparemta Koranu ir Suna, negalioja

Nėra jokių įrodymų, išskyrus Visagalio Allaho ir Jo Pasiuntinio žodžius (ramybė ir Allaho palaima jam) bei kompanjonų mokslininkų žodžius (nuomones) apie teisingiausią nuomonę, su sąlyga, kad tai neprieštarautų Koranui ir Sunai. Ir kad ši nuomonė neprieštarautų kito kompanjono posakiui. Jei Korane ir Sunoje yra kažkas, kas jai prieštarauja, tuomet reikia atsižvelgti tik į tai, kas yra Korane ir Sunoje. Jei kito kompanjono posakis tam prieštarauja, pirmenybė suteikiama teisingesnei nuomonei. (Ir) jei jūs

ginčijatės dėl ko nors tarp savęs, kreipkitės į Allahą ir Jo Pasiuntinį (ﷺ), jei tikite Allahą ir Paskutiniąją Dieną. Taip geriau ir tinkamiau galutiniam sprendimui.} [Koranas, sūra „Moterys“ 4:59].

Tai yra trumpa knyga apie tai, ko reikia norint paaiškinti šį kraujavimą ir jo taisykles, ir ją sudaro šie skyriai:

Pirmas skyrius: menstruacijų prasmė ir išmintis

Antras skyrius: menstruacijų laikas ir trukmė

Trečias skyrius: ekstremalių menstruacijų atvejai

Ketvirtas skyrius: menstruacijų taisyklės

Penktas skyrius: istichados taisyklės

Šeštas skyrius: nifas taisyklės

Septintas skyrius: kas trukdo atsirasti menstruacijoms arba jas sukelia, ir kas trukdo pastoti arba nutraukia.

*

Pirmas skyrius: menstruacijų prasmė ir išmintis

Žodis „menstruacijos“ reiškia - kažko bėgimą ar tekėjimą.

Šariate - tai kraujas, kuris be priežasties atsiranda moteriai, žinomu laiku pagal prigimtį. Tai natūralus kraujas be ligos, traumos, persileidimo ar gimdymo. Kadangi tai natūralus kraujas, jis kinta priklausomai nuo moters būklės, jos aplinkos ir kūno, todėl moteris akivaizdžiai tuo skiriasi.

Išmintis yra ta, kad kūdikis motinos išsčiose negali maitintis tuo, kuo maitinasi jau gimę kūdikiai. Todėl Visagalis Allahas motinos kraują padarė maistu kūdikiui, nereikalaujant virškinimo. Šis maistas patenka į kūdikio kūną per bambą, kur kraujas prasiskverbia į jo venas ir jį maitina. Taigi palaimintas Allahas geriausias Kūrėjas.

Tai yra menstruacijų išmintis. Todėl, jei moteris pastoja, jos mėnesinės nutrūksta ir jų nebūna, išskyrus retus atvejus. Taip pat mažai iš krūtimi maitinančių moterų kraujuoja, ypač žindymo laikotarpio pradžioje.

*

Antras skyrius: menstruacijų laikas ir trukmė

Šiame skyriuje bus aptariami du punktai:

Pirmas punktas: apie amžių, kai prasideda menstruacijos

Antras punktas: apie menstruacijų trukmę

Apie pirmą punktą: amžius, kai būna menstruacijos, yra nuo dvylikos iki penkiasdešimties metų. Tačiau moterims gali prasidėti menstruacijos prieš arba po šito amžiaus, atsižvelgiant į jos būklę, aplinką ir atmosferą.

Mokslininkai (lai Allahas jų pasigaili) ginčijosi apie tai, ar amžius, kada prasideda ir baigiasi menstruacijos, turi tam tikrą ribą. Jie svarstė ar kraujas prieš ar po šios ribos yra sugadintas kraujas?

Mokslininkų nuomonės apie tai skiriasi. Al-Darimi pasakė (paminėjęs mokslininkų skirtingas nuomones): „Man visa tai atrodo klaidinga! Taigi, kad ir koks moters kraujas būtų, bet kokiomis sąlygomis ir bet kuriame amžiuje, tai turi būti laikoma menstruacijomis. Allahas žino geriausiai.“

Tai, ką Al-Darimi pasakė, yra teisinga, ir tai yra islamo šeicho Ibn Tadjmija pasirinkimas. Kai moteris mato menstruacijų kraują, ji turi mėnesines, net jei jai devyneri metai ar daugiau nei penkiasdešimt. Taip yra todėl, kad Allahas ir Jo Pasiuntinys nustatė menstruacijų taisykles jų egzistavimo metu ir nenurodė konkretaus amžiaus. Neįmanoma nustatyti konkretų amžių, nes tada reiktų grįžti į tą laiką kai buvo nustatytos šios taisyklės. Kad tai įrodytum, reikia įrodymų iš Korano ir Sunos, bet jų nėra.

Antras punktas yra apie menstruacijų trukmę (laikotarpį).

Mokslininkų nuomonės (šešios ar septynios) apie tai labai skiriasi. Ibn Al-Mundhir (lai Allahas jo pasigaili) pasakė: „Viena grupė sakė: „Nėra minimalių ar maksimalių menstruacijų dienų limitų“.

Aš pasakiau: šis posakis yra kaip ankstesnis Al-Darimi teiginys. Tai yra taip pat islamo šeicho Ibn Tadjmija pasirinkimas, ir jis yra teisingas, nes tai liudija Koranas, Suna ir prielaidos.

Pirmas įrodymas: Jie klausia tavęs apie menstruacijas. Sakyk: „Tai yra Adza (žalinga sutuoktiniui turėti intymius santykius su savo žmona, kol ji kraujuoja), taigi neturėkite intymių santykių su moterimis jų mėnesinių laiku tol, kol jos apsisvalys (baigsis menstruacijos ir jos išsimaudys).} [Koranas,

sūra „Karvė“ 2:222]. Taigi Allahas nustatė, kad prevencijos tikslas būtų tyrumas ir nenustatė tikslios dienos ar nakties, trijų dienų ar penkiolikos dienų. Tai rodo, kad nutarimo pagrindas yra menstruacijos - ar jos yra, ar ne. Nustačius mėnesines, nustatomos taisyklės, o išsivalius nuo jų - pašalinamos. Antras įrodymas: Tai, kas įrodyta Sachych Muslim, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė savo žmonai Aišai, kuriai buvo menstruacijos, Ichram (ritualinės tyros būsenos) Umros (mažosios piligrimystės) metu: „Daryk tai, ką daro piligrimas, išskyrus tai, kad neapeini Namų (Kaabos) tol, kol tu apsivalysi (nuo mėnesinių).“ Ji pasakė, kad atėjus an-nachr (aukojimo) dienai, ji buvo apsivaliusi. Chadisas.

Abiejuose Sachych (autentiškuose chadisų rinkiniuose) Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) pasakė Aišai: „palauk ir pasibaigus mėnesinėms eik į Tany.“ Taigi Pranašas draudimo tikslu padarė tyrumą, o ne konkretų laikotarpį. Tai rodo, kad taisyklių taikymas yra susijęs su menstruacijų buvimu ar nebuvimu.

Trečias įrodymas, kad šių sąmatų ir smulkmenų, kurias mokslininkai minėjo, nėra Visagalio Allaho knygoje (Korane) ar Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) Sunoje. Bet būtinybė verčia išsiaiškinti šį klausimą. Jei tai būtų kažkas, ką žmonės turėtų suprasti ir tuo garbinti Allahą, Allahas ir Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam), būtų visiems tai aiškiai nurodę dėl iš to kylančių taisyklių, pavyzdžiui, maldai, pasninkui, santuokai, skyryboms, paveldėjimui ir kt. Taip kaip Allahas ir Jo Pasiuntinys aiškiai nurodė maldų skaičių bei jų laikus, nusilenkimus ir puolimus kniūbsčia. Taip pat nurodė zakiato sumas, dalis, kiekį ir išlaidas, pasninko trukmę ir laiką bei hadžą ir dar kt. Allahas ir Jo Pranašas nurodė valgymo, gėrimo, miego, santykiavimo, sėdėjimo, įėjimo ir išėjimo iš namų etiketus. Nurodė net savo poreikių palengvinimo etiketą, istidžmar (prausimasis po tualetu) valomųjų judesių skaičių ir kitus subtilius bei svarbius dalykus, kuriais Allahas išbulino religiją ir užbaigė palaiminimą tikintiesiems. Ir Mes nuleidome tau Knygą (Koraną) kaip visko išaiškinimą, teisingą vedimą, gailestingumą ir gerą žinią tiems, kurie nusižemino (Allahui kaip musulmonai). [Koranas, sūra „Bitė“ 16:89]. Tarė Visagalis: { Jis (Koranas) nėra suklastoti žodžiai, o patvirtinimas (egzistuojančių Allaho Knygų) to, kas buvo anksčiau jo, ir smulkus visko paaiškinimas, } [Koranas, sūra „Jusufas (Juozapas)“ 12:111]. Kadangi šių įvertinimų ir detalių nėra Visagalio Allaho Knygoje (Korane) ar Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) Sunoje, tapo aišku, kad jais (įvertinimais ir detalėmis) nepasikliaunama. Greičiau pasikliaunama terminu „menstruacijos“, su kuriuo siejamos šariato taisyklės, kai jos (menstruacijos) yra ar nėra. Šis įrodymas - turiu omeny, kad taisyklė neminima Knygoje ar

Sunoje yra įrodymas, kad ji nėra laikoma naudinga šiuo ir kitais žinių klausimais. Todėl, kad šariato taisyklės gali būti grindžiamos tik įrodymais iš šariato - iš Allaho Knygos, Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) Sunos, žinomu sutarimu arba pagrįsta analogija. Islamo šeichas Ibn Tadjmija pasakė: „Allahas siejo su menstruacijomis daugybę Korano ir Sunos taisyklių ir nenurodė nei mažiausio (kraujo) kiekio, nei didžiausio, nei apšalymo (tuhr) ribos tarp dviejų mėnesinių, nors tai ir svarbu, ir reikalinga žmonėms. Kas tam nustato ribą, pažeidžia Knygą ir Suną.“ Jo kalba baigėsi. Ketvirtas įrodymas - svarstymas - teisinga ir nuosekli analogija. Visagalis Allahas įrodė, kad mėnesinės yra žalingos. Taigi, kai pastebimos mėnesinės, žala yra. Nėra skirtumo tarp pirmos ir antros menstruacijų dienos, ar tarp trečios ir ketvirtos - žala visada vienoda, nei tarp penkioliktos ir šešioliktos, nei tarp septinioliktos ir aštuonioliktos. Menstruacijos yra menstruacijos, o žala yra žala. Žala yra abiejose dienose, taigi kaip būtų teisinga atskirti taisykle dvi dienas, kai jų žala yra vienoda? Ar tai yra teisingas išmatavimas? Argi teisingas išmatavimas neturėtų lyginti dvi dienas ta pačia taisykle, nes jų žala yra vienoda?

Penktas įrodymas: lemiančiųjų (islamo mokslininkų) nuomonių skirtumai ir jų nesutarimai. Kas rodo, kad šiuo klausimu nėra jokių įrodymų, kurie leistų nuspręsti. Iš tiesų, tai yra taisyklės, kurias (šeichai) stengėsi apibrėžti, kurios gali būti klaidingos ar teisingos, ir nei viena iš jų nėra verta, kad jos būtų laikomasi. Kai prieštaraujama, nuorodos yra Knyga (Koranas) ir Suna.

Taigi, jei paaiškės nuomonės stiprumas, kad menstruacijų minimumui ar maksimumui ribų nėra, ir jei paaiškės, kad tai teisingiausia nuomonė, tai žinokite, kad visa tai, ką moteris mato kaip natūralų kraują, ne dėl sužeidimo ar panašiai, yra menstruacinis kraujas, nevertinamas pagal laiką ar amžių. Nebent moters kraujas nenutrūkstamas ir niekada nesustoja, arba sustoja trumpam, pavyzdžiui, dieną ar dvi dienas per mėnesį, tada tai yra istichada. Toliau bus - jei Allahas pageidauja - istichados paaiškinimas ir taisyklės. Islamo šeichas Ibn Tadjmija pasakė - principas yra toks, kad visas kraujas, išeinantis iš gimdos, yra menstruacijos, kol nėra įrodymų, kad tai istichada. Jis taip pat pasakė - jeigu nežinoma, kad tai kraujas iš venos ar iš žaizdos, tai yra menstruacijos. Šis posakis, kaip pats teisingiausias įrodymų požiūriu, taip pat yra arčiau supratimo ir įsisaugojimo, lengviau įgyvendinamas ir pritaikomas, nei minėti lemiančiųjų (islamo mokslininkų) nurodymai. Šis posakis labiau nusipelno priimtino dėl savo suderinamumo su islamo religijos dvasia ir jos principais, kurių pagrindas yra lengvumas. Tarė Visagalis Allahas: { ir nesuteikė jums religijoje jokio sunkumo } [Koranas, sūra „Hadžas“ (Piligriminė kelionė) 22:78]. Tarė Pasiuntinys (ramybė ir

Allaho palaima jam): „Religija yra lengva, bet jei kas persistengs, tai ji jį pralengs; taigi laikykitės teisingo kurso, artėkite prie tobulumo ir džiaukitės.“

Viena iš Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) moralinių nuostatų buvo ta, «kad jei jam reikia rinktis iš dviejų dalykų, jis pasirenka lengviausią, jei tai nėra nuodėminga.»

Nėščiosios menstruacijos:

Dažniausiai, jei moteris pastoja, mensturacijos nutrūksta. Imamas Achmed (tegul Allahas jo pasigaili) pasakė: „Moterys sužino apie nėštumą tada, kai kraujas sustoja.“ Jei nėščia moteris mato kraują likus trumpam iki gimdymo, dviem ar trim dienom, ir kartu gimdymo skausmus, tai yra nifaas (pogimdyminis laikotarpis). Jei nėščia moteris mato kraują prieš gimdymą ilgą laiką, arba neilgai iki gimdymo, ir su juo nebuvo gimdymo skausmo, tai nėra nifas. Bet ar tas kraujas yra menstruacijos ir jam galioja mėnesinių taisyklės? Ar tai nešvarus kraujas ir jam negalioja mėnesinių taisyklės?

Islamo mokslininkų nuomonės šiuo klausimu skiriasi, ir teisinga nuomonė, kad tai yra menstruacijos, jei jos vyksta įprastu būdu. Nes principas toks, kad bet koks kraujas iš moters iščių yra menstruacijos, jei nėra jokios kitos priežasties, kad tai nebūtų menstruacijos. Knygoje ir Sunoje nėra nieko, kas paneigtų nėščios moters menstruacijų galimybę.

Tai yra Malik ir Aš-Šafi mazab (požiūris) bei islamo šeicho Ibn Tajmija pasirinkimas. Jis sakė knygoje Al-Ikhtijarat (psl. 30): Al-Bajhaki tai papasakojo remdamasis Achmedo autoritetu ir sakė, kad jis (Achmed) taip nurodė.

Remiantis tuo, nėščios moters mėnesinės įrodomos taip, kaip ir ne nėščios moters mėnesinės, išskyrus du atvejus:

Pirmas atvejis - skyrybos - draudžiama išsiskirti su ne nėščia moterimi, kurią įpareigoja laukimo laikotarpis menstruacijų metu, tačiau nedraudžiama išsiskirti su nėščia moterimi. Nes skyrybos menstruacijų metu ne nėščiai moteriai prieštarauja Visagalio posakiui: { skirkitės su jomis jų laukimo laikotarpiu } [Koranas, sūra „Skyrybos“ 65:1] Kalbant apie nėščios moters skyrybas menstruacijų metu, tai neprieštarauja (Visagalio posakiui), nes kas išsiskyrė su nėščia moterimi, išsiskyrė jos laukimo laikotarpiu, nesvarbu, ar turi mėnesines, ar apsivalius, nes jos laukimo laikotarpis yra nėštumas. Todėl vyrui, po lytinių santykių, su savo nėščia žmona išsiskirti nedraudžiama. Antras atvejis - nėščiosios menstruacijos nesibaigia laukimo periodu, skirtingai nei kitų, nes nėščiosios laukimo laikotarpis pasibaigia tik

pagimdžius kūdikį, neatsižvelgiant į tai, ar ji toliau turi menstruacijas, ar ne. Tarė Visagalis: { O tų, kurios laukiasi, jų laikotarpis yra iki jos pagimdys.} [Koranas, sūra „Skyrybos“ 65:1]

*

Trečias skyrius: ekstremalių menstruacijų atvejai

Ekstremalių menstruacijų tipai:

Pirmas tipas - pagausėjimas arba sumažėjimas, pavyzdžiui, kai moters menstruacijos paprastai trunka šešias dienas, o kraujas tęsiasi septynias dienas, arba paprastai trunka septynias dienas, o kraujas nutrūksta po šešeto dienų.

Antras tipas - paankstinimas arba vėlavimas, pavyzdžiui, kai dažniausiai moters mėnesinės prasideda mėnesio pabaigoje, tačiau prasidėjo pradžioje arba kai dažniausiai būna mėnesio pradžioje, o prasidėjo pabaigoje.

Islamo mokslininkų nuomonės dėl šių dviejų tipų skiriasi. Teisingas požiūris yra tas, kad kai moteris mato kraują, jai yra mėnesinės, o kai nuo jo apsisvalo, tada ji yra tyra, nesvarbu, ar tai daugiau, ar mažiau, ar anksčiau nei įprasta. Įrodymai jau buvo paminėti prieš tai esančiame skyriuje, kur šariatas nustatė taisykles pagal menstruacijų egzistavimą. Tai yra Aš-Šafi mazab (požiūris) ir islamo šeikho Ibn Tajmija pasirinkimas. Sachib Al-Maghni sustiprino ir palaikė jį tiesa sakydamas: „Jei į tai būtų atsižvelgiama taip, kaip minima šiame mazabe (požiūryje), Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam), būtų tai nuo pradžių paaiškinęs savo tautai“ Atidėlioti paaiškinimo negalima, nes Pranašo žmonoms ir kitoms moterims visada to paaiškinimo reikėjo, todėl Pasiuntinys jo neapleido ir nepamiršo. Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) minėjo mėnesines, bet jų detaliam nepaaiškino, išskyrus istichados atvejų. Trečias tipas - gelsvumas arba rusvumas, kai kraujas yra geltonas kaip žaidžų vanduo arba drumstas tarp geltonos ir juodos spalvos. Jei tai yra per menstruacijas arba pasirodo prieš apsisvalymą, tai yra menstruacijos ir joms galioja nustatytos mėnesinių taisyklės. Jei po apsisvalymo, tada tai nėra menstruacijos. Umm Atija pasakė: „Mes niekada nelaikėme gelsvumo ir rusvumo svarbiu (nelaikėme menstruacijomis) po apsisvalymo.“ Teisingai perdavė Abu Daūd, Tai taip pat perdavė Al-Bukhari, nesakydamas (po apsisvalymo), bet perdavė sakydamas: skyrius apie gelsvumą ir rusvumą kitomis dienomis nei menstruacijos. Savo paaiškinime „Fatch al-Bari“ jis

sakė: „Jis remiasi ankstesnio Aišos chadiso deriniu sakydamas: kol nepamatysi baltų išskyrių (tyrumo po mėnesinių).“ Minėtas Umm Atijos chadisas nurodė, kad Aišos chadisas turi būti suprantamas taip, kad ji (Aiša) menstruacijų dienomis matė gelsvumą ir rusvumą, o jei tai matė kitomis dienomis (ne menstruacijų dienomis), tai turėtų sekti ką pasakė Umm Atija. Aišos chadisas, kurį jis minėjo, yra tai, ką Al-Bukhari pakomentavo prieš šį skyrių, kad moterys siųsdavo jai (Aišai) skudurą (medvilnę) (tai, ką moteris įsideda, kad sužinotų, ar liko kas nors iš menstruacijų kraujo), kuriame yra gelsva spalva, ir ji sakydavo: „Neskubėkite, kol nepamatysite baltų išskyrių“. Baltos išskyros - tai baltas skystis, kuris nuteka iš gimdos pasibaigus mėnesinėms.

Ketvirtas tipas - pertraukiamos mėnesinės, kai vieną dieną kraujas matomas, o kitą dieną - ne ir t.t. Galimi du atvejai:

Pirmas atvejis, kad su moterimi tai vyksta visą laiką ir tuomet tai yra istichados kraujas, kuriam nustatytos istichados taisyklės.

Antras atvejis, kad su moterimi tai vyksta ne visą laiką, o tik kartais ir ji turi konkretų tyrumo laiką. Mokslininkų nuomonės (tegul Allahas jų pasigaili) apie šio tyrumo atvejį skyrėsi. Ar tai tyrumas, ar jam vis tik galioja menstruacijų taisyklės?

Šafi požiūris teigia (teisingiausia iš dviejų jo posakių), kad tai yra menstruacijų kraujas ir jam nustatytos menstruacijų taisyklės. Tai yra islamo šeicho Ibn Tajmija, Al-Faik ir Abu Hanifos požiūrio pasirinkimas. Taip yra todėl, kad baltų išskyrių nematyti. Jei tai būtų tyrumas, tai, kas buvo prieš arba po jo būtų buvę mėnesinės, bet taip nebuvo pasakyta, kitaip laukimo laikotarpis būtų pasibaigęs penkiomis dienomis. Jei tai būtų laikoma tyrumu, tai būtų sunkumų darant ghushl (maudantis) kas dvi dienas, o šariate sunkumų nėra, šlovė Allahui.

Žinoma Chanbali požiūryje, kad kraujas yra mėnesinės, o tyrumas yra apsisvalymas, nebent kraujas viršija menstruacijų laiką, tokiu atveju kraujas, kuris viršija, yra istichada.

Al-Mughni knygoje jis pasakė: „Sakoma, kad kraujo nutrūkimas, kai jo nėra trumpiau nei vieną dieną, nėra tyrumas. Remiamasi pasakojimu apie pogimdyminį laikotarpį, kad nekreipiama dėmesio į tai, kas yra mažiau nei dieną (tai teisinga, in ša Allah), nes kraujas išteka ir vėl sustoja. Įpareigojimas diena iš dienos atlikti ghushl (išsimadyti) sukelia sunkumų. Tarė Visagalis: { ir nesuteikė (Allahas) jums religijoje jokio sunkumo} [Koranas, sūra

„Hadžas“ 22:78]. Jis pasakė: Remiantis tuo, kraujo nutrūkimas trumpiau nei vieną dieną nėra tyrumas, nebent tam yra įrodymų, pavyzdžiui, jei nutrūksta kraujas menstruacijų pabaigoje arba matomos baltos išskyros.»

Taigi šis „Al-Mughni“ autoriaus posakis yra vidurys tarp minėtų dviejų požiūrių, ir Allahas geriausiai žino, kas yra teisinga.

Pentkas tipas - kraujo trūkumas, kai moteris mato vien drėgmę per mėnesines arba prieš tyrumą ir tai laikoma menstruacijomis, o jei po tyrumo - tai ne menstruacijos. Nes drėgmė priklauso gelsvumui ir rusvumui, ir tai yra jų atvejo taisyklė.

*

Ketvirtas skyrius: menstruacijų taisyklės

Menstruacijos turi daugiau nei dvidešimt taisyklių. Mes paminėsime kai kurias iš jų, kurios, mūsų nuomone, yra labiausiai reikalingos:

Pirma - maldos atveju - moteriai, turinčiai menstruacijas, draudžiama melstis privalomas bei nafl (neprivalomas) maldas ir jos negalioja. Bet ji turi melstis jei (jai būnant tyrai) maldos laiko užteko bent vienam rakatui, nesvarbu, ar tai buvo maldos laiko pradžioj ar pabaigoj.

Pavyzdys vienu atveju: moteriai mėnesinės prasidėjo po saulėlydžio praėjus vienam maghrib maldos rakato laikui. Taigi, kai ji apsivalo (pasibaigus menstruacijoms), ji turi atlikti Maghrib maldą, nes ji turėjo laiko, kurio pakako atlikti vienam rakataui (prieš menstruacijas).

Pavyzdys kitu atveju: moteris apsivalė nuo mėnesinių prieš saulėtekį ir likusio laiko pakako vienam rakatui. Tada ji turi atlikti Fadžr maldą, nes ji suspėjo apturėti dalį maldos laiko, kurio užtenka vienam rakatui.

Tačiau jei moteris, turinti menstruacijas, suvokia, kad tos maldos likusio laiko nepakanka pilnam rakatui, pavyzdžiui, pirmame atvejuje jai prasideda menstruacijos akimirka po saulėlydžio arba antrajame atvejuje apsivalo likus akimirkai iki saulėtekio, tada ji neprivalo atlikti šios maldos, pagal Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) žodžius: „Kas suspėja į vieną maldos rakatą, tas suspėjo atlikti maldą.“ mutafakun alejh (bendrai sutarta pagal Al-Bukhari ir Muslim). Chadiso reikšmė yra tokia, kad kas nespėjo mažiau nei į vieną rakatą, tas nespėjo į maldą.

Ir jei ji suspėja pasimelsti Asr maldos rakatą, ar ji turi melstis Zuhr maldą su Asr malda? Arba ji suspėja pasimelsti paskutinį rakatą iš Iša maldos, taigi ar jai privaloma kartu su Iša melstis Maghrib?

Mokslininkų nuomonės šiuo klausimu skiriasi, ir teisingiausias požiūris yra toks, kad jai tai nėra privaloma, išskyrus tai, ką ji spėja savo laiku, tai yra tik Asr ir Iša maldas. Pagal Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) žodžius: « Ir jei kas nors prieš saulėlydį atlieka vieną Asr maldos rakatą, jis atliko visą Asr maldą.» mutafakun alejh (bendrai sutarta pagal Al-Bukhari ir Muslim). Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) nepasakė, kas atliko ir Zuhr, ir Asr maldas. Jis nepaminėjo Zuhr maldos atlikimo privalomumo ir pagrindas yra išteisinimas. Tai yra Abu Hanifa ir Malik požiūriai, apie juos paaiškinama Al-Muhadhab interpretacijoje. Kalbant apie zikr (Allaho minėjimą), takbyr (Allaho šlovinimą), tachmyd (dėkojimą Allahui), Allaho vardo sakymą valgant ir kt., chadisų skaitymą, fikh (jurisprudenciją), dua (maldavimą) ir Korano klausymą - tai menstruojančiai moteriai nėra uždrausta. Tai buvo įrodyta dviejuose sachych (autentiškuose chadisuose) ir kt.: „Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) priguldavo ant Aišos (tebūnie Allahas ja patenkintas) kelių, kai jai buvo mėnesinės, ir jis skaitydavo Koraną.“ Dviejuose sachych taip pat pranešama, kad Umm Atija (tebūnie Allahas ja patenkintas), išgirdo Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) sakant: „išeina subrendusios, atsiskyrusios ir turinčios menstruacijas moterys į dvi Eid šventes. Moterys turinčios menstruacijas turi likti atokiau nuo maldos vietos, ir tegul liudija gėrį ir dalyvauja tikinčiųjų dua (maldavimuose).“ Kalbant apie moterį, turinčią menstruacijas, kuri pati skaito Koraną, jei ji žiūri akimis ar mąsto širdimi, netaria žodžių liežuvio, tai nieko blogo, pavyzdžiui, jei Koranas yra padedamas ir ji žiūri į eilutes ir skaito jas širdimi. An-Nauavi sakė Šarch al-Muhadhab knygoje: „Tai leistina be nesutarimų“. Bet jei tai deklamuojama žodžiu, tai dauguma mokslininkų laikosi nuomonės, kad tai draudžiama. Al-Bukhari, Ibn Džaryr At-Tabari ir Ibn Al-Mundhir sakė: tai leistina. Taip pat tai buvo papasakota remiantis Maliko ir Aš-Šafy autoritetu pagal seną posakį knygoje Fatch Al-Bari. Al-Bukhari paminėjo, komentuodamas Ibrahimio Al-Nakhaj posakį: nieko blogo jei ji skaito Korano eilutę. Islamo šeikhas Ibn Tajmija pasakė „Ibn Kasim“ fatvų grupėje: „Nėra jokios Sunos, kuri neleistų musulmonei skaityti Korano, nes Pranašo posakis: „Nei moteriai, turinčiai menstruacijas, nei netyram žmogui negalima deklamuoti nieko iš Korano“, yra silpnas chadisas mokslininkų sutarimu. Moterims Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) laikais irgi buvo mėnesinės. Jei joms būtų uždrausta deklamuoti Koraną, kaip buvo uždrausta melstis, tai Pranašas būtų tai paaiškinęs savo tautai bei jo žmonos būtų išmokusios ir tai paskleidusios tarp žmonių.“ Kadangi niekas nepranešė apie

Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) draudimą, to neleistina uždrausti. Ir jei jis to neuždraudė savo laiku dėl mėnesinių, yra žinoma, kad tai nedraudžiama.

Žinant mokslininkų skirtingus požiūrius, reikėtų pasakyti, kad menstruojančiai moteriai geriau nedeklamuoti Korano žodžiu, išskyrus atvejus, kai to reikia, pavyzdžiui, jei ji yra mokytoja ir jai reikia išmokyti besimokančias moteris arba atsiskaitymo atveju, kai mokinė turi deklamuoti, kad ją patikrintų ar pan.

Antra. Pasninkas: mėnesines turinčiai moteriai pasninkauti draudžiama, nesvarbu ar tai privalomas, ar nafl (neprivalomas) pasninkas. Jos pasninkas negalioja, tačiau vėliau (po apsivalymo) ji privalo atpasninkauti praleisto privalomo pasninko dienas. Pagal Aišos (tebūnie Allahas ja patenkintas) chadisą: „Kai prasidėjo mėnesinės, mums buvo įsakyta kompensuoti praleistas pasninko dienas, bet nebuvo įsakyta kompensuoti praleistas maldas.“

Jei pasninko metu jai prasideda menstruacijos, jos pasninkas yra negaliojantis, net jei tai buvo akimirka prieš saulėlydį. Ji turi kompensuoti tą dieną, jei tai buvo privalomas pasninkas.

Jei ji pajunta mėnesinių pradžią prieš saulėlydį, bet jos prasideda tik po saulėlydžio, vadinasi, jos pasninkas yra pilnas ir galiojantis, nes nėra nustatytų jokių taisyklių kraujui moters iščiose. Ir dėl to, kad Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) kai jo buvo paklausta apie moterį, kuri miego metu mato tai, ką mato vyras: ar ji turi daryti ghusl (apsivalymą)? Jis pasakė: „Taip, jei ji pamatė skystį.“ Taigi taisyklė galioja kai matoma sperma. Lygiai taip pat menstruacijos taisyklės pritaikomos jas matant išorėje, o ne pajutus jų pradžią.

O jei aušra išaušta jos menstruacijų metu, jos pasninkas tą dieną negalioja, net jei ji apsisvalo akimirka po aušros.

Ir jei jai mėnesinės baigiasi prieš aušrą ji gali pasninkauti ir jos pasninkas galios, net jei ji dar neapsivalė iki aušros. Pavyzdžiui, kai neapsivalęs žmogus ketina pasninkauti, o apsisvalo tik po aušros, tai jo pasninkas yra galiojantis. Pagal Aišos (tebūnie Allahas ja patenkintas) chadisą: „Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) atsikeldavo Ramadano mėnesio ryte, po lytinių santykių (ne seksualinių sapnų) ir pasninkaudavo.“ Trečias. Kaabos apėjimas: taigi jai (moteriai turinčiai menstruacijas) draudžiama apeiti Kaabą, nesvarbu ar tai privalomi, ar nafl apėjimai, jie negalioja. Pagal Pranašo (ramybė ir Allaho

palaima jam) posakį Aišai, kai jai prasidėjo mėnesinės: „Turėtum atlikti viską, ką atliktų piligrimas, išskyrus Kaabos apėjimą, kol būsi tyra (kol atliksi ghusl).“ Kalbant apie kitus piligrimystės veiksmus, tokius kaip ėjimas tarp Safa ir Marua kalnų, stovėjimas ant Arafa, nakvynė Muzdalifoje ir Minoje, akmenukų mėtymas ir kiti hadž bei umra ritualai jai nėra uždrausti. Remiantis tuo (kas minėta anksčiau), jei moteris apeina Kaabą būdama tyra ir mėnesinės jai prasideda po apėjimo arba per Saj (ėjimą tarp Marua ir Safa kalnų), tai nieko blogo. Ketvirtas: Atsisveikinimo apėjimas aplink Kaabą jai nereikalingas: jei moteris baigia hadž ir umra ritualus, tada prieš išvykstant į savo šalį jai prasideda mėnesinės ir tęsiasi iki išvykimo, ji iškeliauja be Atsisveikinimo apėjimo aplink Kaabą. Pagal Ibn Abbas (t.y. Abbaso sūnų, tebūnie Allahas abiem patenkintas) chadisą: „žmonėms (Pranašo) buvo įsakyta atlikti paskutinį apėjimą aplink Kaabą, tačiau menstruojančios moterys buvo atleistos.“ [mutafakun alejh (bendrai sutarta pagal Al-Bukhari ir Muslim)]. Atsisveikinimo apėjimo metu menstruojančiai moteriai nepageidautina ateiti prie Al-Haram mečetės durų, nes Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) to daryti neminėjo, o garbinimo veiksmai remiasi tuo, kas paminėta. Pasakojime apie Safiją, kai jai prasidėjo mėnesinės po Ifados apėjimo, Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) jai pasakė: „Tegul tada to nedaro.“ mutafakun alejh (bendrai sutarta pagal Al-Bukhari ir Muslim). Jis neįsakė jai ateiti prie Al-Haram mečetės durų, ir jei tai būtų teisėta, būtų apie tai pranešęs. Kalbant apie hadž ir umra apėjimus, tai jai reikalinga jei ji apsisvalė. Penktas. Buvimas mečetėje: moteriai, turinčiai menstruacijas, draudžiama būti mečetėje, net Eid maldos vietoje. Pagal Umm Atijos (tebūnie Allahas ja patenkintas) chadisą, kad ji girdėjo kaip Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „išeina subrendusios, atsiskyrusios ir turinčios menstruacijas moterys.“ Ir „moterys turinčios menstruacijas turi likti atokiau nuo maldos vietos.“ mutafakun alejh (bendrai sutarta pagal Al-Bukhari ir Muslim). Šeštas. Lytiniai santykiai: jos (menstruojančios moters) vyrui su ja santykiauti draudžiama ir jai leisti jam tai daryti draudžiama. Pagal Allaho posakį: { Jie klausia tavęs apie menstruacijas. Sakyk: „Tai yra Adza (žalinga sutuoktiniams turėti intymius santykius kol moteris kraujuoja), taigi neturėkite intymių santykių su moterimis jų mėnesinių laikų tol, kol jos apsisvalys (baigsis menstruacijos ir jos išsimaudys).} [Koranas, sūra „Karvė“ 2:222]. Menstruacijos reiškia menstruacijų laiką ir vietą (makštis). Pagal Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) posakį: „darykite viską, išskyrus lytinius santykius (su žmonėmis)“ t. y. santykiavimas. Perdavė Muslim. Musulmonai vienbalsiai priėmė draudimą vaginalinei lytinei sueičiai su menstruojančia moterimi. Tam, kas tiki Allahu ir Paskutiniąją dieną, neleidžiama daryti šio smerktino dalyko, kurio draudimo įrodymas yra Visagalio Allaho knyga, Jo Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) Suna

ir musulmonų sutarimas. Jei kas tai daro, jis yra vienas iš tų, kurie priešinasi Allahui ir Jo Pasiuntiniui ir eina netikinčiųjų keliu. Šarch Al-Muhadhab knygoje 374 psl., 2 dalyje, Aš-Šafi (tegul Allahas jo pasigaili) pasakė: „Kas tai daro, padarė didelę nuodėmę.“ Mūsų bendražygiai ir kiti sakė: „Kas mano, kad santykiuoti su moterimi, turinčia menstruacijas, yra leistini, bus laikomas kafiru (netikinčiu).“ Nauavi žodžiai. Ir jam (vyru) buvo leista - šlovė Allahui - išpildyti savo geismą be lytinių santykių, pavyzdžiui, bučiniu, apkabinimu ir intymumu, neartėjant prie moters makšties. Būtų geriau, kad jis neartėtų prie to, kas yra tarp bambos ir kelių, nebent per barjerą. Pagal Aišos (tebūnie Allahas ja patenkintas) posakį: „Kai man buvo menstruacijos, Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) liepdavo apsivilkti Izar (suknelę, dėvimą žemiau juosmens) ir imdavo mane glamonėti.“ mutafakun alejh (bendrai sutarta pagal Al-Bukhari ir Muslim). Septintas. Skyrybos: vyrui draudžiama skirtis su menstuojančia moterimi. Pagal Allaho posakį: { Pranaše, kai jūs (musulmonai) skiriamės su moterimis, skirkitės su jomis jų laukimo laikotarpiu } [Koranas, sūra „Skyrybos“ 65:1]. Tai yra: jei moterims skirtas laukimo laikotarpis skyrybų metu, tai galioja tik tuo atveju, jei vyras išsiskyrė su moterimi kai ji buvo nėščia arba tyra -neturėjusi lytinių santykių. Nes jei ji išsiskyrė su vyru menstruacijų metu, laukimo laikotarpio ji negavo, kadangi mėnesinės, per kurias ji išsiskyrė, neįskaitomos į laukimo laikotarpį. Ir jei ji buvo išsiskyrusi apsivaliusi iškart po lytinių santykių, tada laukimo laikotarpis nėra žinomas, nes nežinoma, ar ji pastojo nuo šio lytinio akto. Todėl ji turi gauti laukimo laikotarpį dėl nėštumo, o jei nepastojo, tada dėl menstruacijų. Nes jei laukimo laikotarpio tipas nėra aiškus, išsiskirti uždrausta tol, kol reikalas paaiškės. Išsiskirti su moterimi, turinčia menstruacijas, pagal anksčiau minėtą Korano eilutę yra draudžiama. Kaip buvo įrodyta dviejuose sachych ir kituose iš Ibn Umar chadisų: kad jis išsiskyrė su savo žmona, kai jai buvo mėnesinės, todėl jo tėvas Umar apie tai paklausė Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam). Pranašas supyko ir atsakė: „įsakyk Ibn Umarui (sūnui) susigrąžinti žmoną atgal ir laikyti, kol ji apsivalys (nuo mėnesinių), dar kartą turės mėnesines ir tada vėl apsivalys. Jei jis nori, gali ją pasilikti ir, jei nori, gali su ja išsiskirti prieš santykiaujant su ja. Tai yra „Iddah“ (laukimo laikotarpis), kurį Allahas įsakė moterų skyryboms.“ Jei vyras išsiskiria su žmona jos menstruacijų metu, vadinasi, jis nusideda ir turi atgailauti Visagaliai Allahui ir susigrąžinti moterį, kad pagal Allaho ir Jo Pasiuntinio įsakymą su ja išsiskirtų teisiškai. Taigi jis pasilieka ją tol, kol ji apsivalys nuo mėnesinių (kurių metu jis išsiskyrė), tada vėl atsiranda mėnesinės, tada, kai ji apsivalys, jei jis nori gali ją pasilikti, o jei nenori, prieš santykiavimą su ja išsiskiria. Trys atvejai neištraukti į skyrybų draudimą menstruacijų metu: Pirmas atvejis: jei skyrybos įvyko prieš tai, kai jis buvo vienas su ja arba ją palietė, tai nieko blogo, kad jis išsiskyrė, kol jai

yra mėnesinės. Kadangi tuo metu jai nėra laukimo laikotarpio, todėl jos skyrybos tam neprieštarauja. Pagal Allaho posakį: { skirkitės su jomis jų laukimo laikotarpiu } [Koranas, sūra „Skyrybos“ 65:1].

Antras atvejis: jei menstruacijos atsiranda nėštumo metu (to priežastis jau buvo paaiškinta).

Trečias atvejis: jei skyrybos yra svarstytinės (khula atveju), tada nėra nieko blogo, kad jis su ja išsiskyrė, kol jai yra mėnesinės.

Pavyzdžiui, jei tarp sutuoktinių kyla ginčas ir netinkamas elgesys, tada vyras imasi kompensacijos, kad su ja išsiskirtų, ir tai leistina net jei jai yra mėnesinės. Pasakojo Ibn Abbas: kad Thabit bin Kais bin Šamas žmona atėjo pas Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, aš nepriekaištauju Thabit (savo vyrui) dėl charakterio ar religijos, bet nenoriu būti kalta dėl pareigų nevykdymo savo vyrui islamo atžvilgiu.“ Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) jos paklausė: „Ar gražintum jam jo sodą?“ Ji atsakė, kad padarys. Taigi jis (Pranašas) liepė Thabit (jos vyrui) priimti sodą ir su ja išsiskirti. (Tai reiškia, kad jai jis nepatiko, todėl bijojo, kad gali neparodyti jam deramos pagarbos.). [Perdavė Al-Bukhari] Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) neklausė ar jai buvo mėnesinės, ar ji apsivaliusi, kadangi šios skyrybos yra moters atpirkimas jai pačiai, tai bet kuriuo atveju leistina, kai reikia. Al-Mughni knygoje sakoma, pagrindžiant leistinumą išsiskirti menstruacijų metu, psl. 52, tomas 7. : „Nes skyrybų draudimas menstruacijų metu yra dėl žalos, kurią jai sukelia ilgas laukimo laikotarpis. Khula (skyrybos moters iniciatyva) yra skirta pašalinti žalą, kurią žmona patiria dėl netinkamo elgesio ir gyvenimo su vyru, kurio ji nekenčia. Gyvenimo su nekenčiamu vyru žala yra didesnė už laukimo laikotarpio žalą. Todėl Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) neklausė jos apie jos būklę (ar apsivaliusi, ar jai mėnesinės).“ Baigta.

Kalbant apie vedybų sutartį su moterimi, kuriai yra mėnesinės, tai nieko blogo, nes nėra jokių įrodymų, kurie tai uždraustų. Tačiau vyro įsileidimas pas ją jos menstruacijų metu yra nepageidautina. Jei vyras yra saugus nuo (lytinių) santykių su ja, tai nieko blogo ir jei jis bijo pažeisti draudimą, laukia tol, kol ji apsivalys.

Aštunta. Atsižvelgti į menstruacijų laukimo laikotarpį skyrybų atveju: jei vyras išsiskiria su žmona po to, kai ją palietė arba buvo su ja vienas, ji turi laukti tris menstruacijų laikotarpius, jei ji menstruoja ir nėra nėščia. Pagal Allaho posakį: { O išsiskyrusi moteris turi laukti tris menstruacijų laikotarpius. } [Koranas, sūra „Karvė“ 2:228], Tai yra: trys menstruacijos. Jei

moteris nėščia, jos laukimo laikotarpis tęsiasi iki gimdymo, nesvarbu kiek tai trunka. Pagal Allaho posakį: { O tų, kurios laukiasi, jų laikotarpis yra iki jos pagimdys. } [Koranas, sūra „Skyrybos“ 65:4]. Ir jei ji yra iš tų, kurioms nėra mėnesinių, pavyzdžiui, mergaitei, kuriai menstruacijos neprasidėjo, ar nemenstruojančiai moteriai dėl senatvės, ar dėl operacijos (kurios metu buvo pašalinta gimda), ar kitų dalykų, dėl kurių ji nebesitiki menstruacijų, jos laukimo laikotarpis yra trys mėnesiai. Pagal Allaho posakį: { O tų iš jūsų moterų tarpo, kurios daugiau nebesitiki menstruacijų, jei jūs abejojate - tada jų laikotarpis yra trys mėnesiai, ir (taip pat) tų, kurios neturėjo menstruacijų. } [Koranas, sūra „Skyrybos“ 65:4]. Jei moteris menstruoja, tačiau mėnesinės pailgėjo dėl žinomos priežasties, pavyzdžiui, ligos ar žindymo, tada ji lieka laukimo laikotarpyje. Jei menstruacijos ilgokos, jos skaičiuojamos prieš laukimo laikotarpio. Jei priežastis pašalinama (tai yra, ji pasveiko nuo ligos arba baigė žindymą), o mėnesinės dar išlieka, tada jos laukimo laikotarpis yra ištisus metus (skaičiuojama nuo priežasties pasibaigimo). Tai teisingas požiūris, kuris atitinka šariato taisyklės. Taigi, jei priežastis pašalinama ir mėnesinės negrįžta, tai skaitoma, kad mėnesinės pailgėjo dėl nežinomos priežasties. Tada laukimo laikotarpis yra ištisus metus (devyni mėnesiai nėštumui (jei jis yra)) ir trys mėnesiai Iddah (laukimo laikotarpis). Bet jei skyrybos buvo po vedybų sutarties ir prieš prisilietimą ir buvimą vieniems, tai laukimo laikotarpio iš viso nėra, nei dėl mėnesinių, nei dėl dar ko nors. Pagal Allaho posakį: { O jūs tikintieji, kai vedate tikinčias moteris, o tada išsiskiriate su jomis dar neturėję lytinių santykių su jomis, neturi skaičiuoti jokio iddah (laukimo laikotarpio) dėl jų. } [Koranas, sūra „Sąjungininkai“ 33:49].

Devinta. Sprendimas dėl neapvaisintos gimdos (t. y., kad joje nėra nėštumo). To reikia, kai nuspręsta dėl neapvaisinimo šiais skirtingais atvejais:

Iš jų: jei žmogus miršta, palikdamas moterį, kurios nėštumas turi paveldėtoją jam (ir ji yra ištekėjusi), tada jos vyras jos neliečia tol, kol prasidės mėnesinės arba paaiškės nėštumas. Jei paaiškėja, kad ji nėščia, nusprendžiama, kad žmogus (kuris mirė) turi paveldėtoją. O jei jai mėnesinės prasideda, tada nusprendžiama, kad žmogus (kuris mirė) neturi paveldėtojo.

Dešimta. Pareiga atlikti ghusl (apsivalyti): kai moteriai mėnesinės baigiasi ji privalo atlikti ghusl, nuplaudama visą kūną. Pagal Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) posakį Fatimai bint Abi Chubaiš: „Taigi, kai prasidės mėnesinės, atsisakyk maldų, o kai jos pasibaigs, išsimaudyk ir vėl pradėk melstis.“ [Perdavė Al-Bukhari]. Mažiausia kas privaloma atliekant ghusl - nuplauti visą kūną, net ir (odą) po plaukais, o geriau, kad tai būtų atliekama kaip šiame chadise: Asma bint Šakl paklausė Pranašo (ramybė ir Allaho

palaima jam) apie ghusl (apsivalymą) po menstruacijų. Jis atsakė: „visi iš jūsų turėtų naudoti vandenį (sumaišytą su Sidra medžio lapais) ir gerai išsivalyti, o tada užpilti vandens ant galvos ir gerai trinti, kol pasieks plaukų šaknis. Po to ji turėtų paimti su misk išteptą audinį ir juo apsivalyti.“ Asma paklausė: „kaip man apsivalyti su audiniu?“ Pranašas pasakė: „tebūna šlovė Allahui!“ Aiša (suprato ką Pranašas norėjo pasakyti) prislopintu tonu jai paaiškino: „nuvalyk kraujo pėdsakus.“ [Perdavė Muslim]. Galvos plaukų nebūtina išleisti, bet jei jie tvirtai surišti, vanduo gali nepasiekti šaknų. Pagal Umm Salama (tebūnie Allahas ja patenkintas) chadisą (sachych Muslim rinkinyje), kad ji paklausė Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam): „esu moteris, kuri savo plaukus laiko supintus, ar turėčiau juos išardyti, kai prausiuosi po lytinių santykių?“ Jis atsakė: „ne, užtenka užmesti tris saujas ant galvos, tada apsipilti vandeniu ir būsi apsivaliusi.“

Jei po menstruacijų moteris tampa tyra maldos laiku, ji turi skubėti išsimaudyti, kad spėtų laiku atlikti maldą. Jei ji yra kelionėje ir neturi vandens arba turi, bet serga ar bijo, kad vanduo pakenks, ji atlieka tajamumą vietoj prausimosi, kol kliūtis (kuri trukdo praustis vandeniu) bus pašalinta, tada ji turi atlikti ghusl.

Kai kurios moterys tampa tyros maldos laiku, o ghusl atideda vėliau, sakydamos, kad šiuo metu jos negali atlikti ghusl. Tačiau tai nėra tikras pasiteisinimas. Kadangi ji gali apsiriboti minimalia ghusl atlikimo eiga ir laiku atlikti maldą. Tada, kai ji turės laiko, gali atlikti pilną ghusl.

*

Penktas skyrius: istichados taisyklės

Istichada - tai yra kai moteriai kraujo tekėjimas tęsiasi ir niekada nesustoja arba nutrūksta tik trumpam laikui, pavyzdžiui, dieną ar dvi dienas per mėnesį.

Pirmojo atvejo (kai kraujas niekada nenutrūksta) įrodymas yra sachych Al-Bukhari perduotas chadisas, kad Aiša (tebūnie Allahas ja patenkintas) perdavė: Fatima bint Abi Chubaiš pasakė Allaho Pasiuntiniui (ramybė ir Allaho palaima jam): „O Allaho Pasiuntiny, aš niekada nesu tyra.“ Kitame pasakojime ji pasakė: „man kraujas teka (net ir pasibaigus mėnesinėms) ir aš niekada nesu tyra.“ Antrojo atvejo įrodymas (kai kraujas nutrūksta tik trumpam laikui) yra Chamna bint Džachš chadisas, kai ji atėjo pas Pranašą (ramybė ir Allaho palaima jam) ir pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, mano

menstruacijos sunkios ir kraujas stipriai teka.“ [Chadišą perdavė Achmed, Abu Daūd ir At-Tirmizi. Pataisė Imamas Achmed, o Al-Bukhari jį redagavo].

Istichados atvejai:

Moters, turinčios istichadą, trys atvejai:

Pirmas atvejis: kai jai yra žinomas mėnesinių laikotarpis (prieš istichadą), todėl jai pritaikomos menstruacijų taisyklės. O visa kita yra istichada ir jai pritaikomos istichados taisyklės

To pavyzdys: moteris, kuriai mėnesinės yra per kiekvieno mėnesio pirmas šešias dienas, o staiga jai prasideda istichada ir kraujas teka nuolat. Šiuo atveju menstruacijų laikotarpis būtų šešios dienos nuo kiekvieno mėnesio pradžios ir visa kita yra istichada. Pagal Aišos (tebūnie Allahas ja patenkintas) chadišą, kad Fatima bint Abi Chubaiš pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, aš nuolat kraujuoju (tarp mėnesinių) ir netampu tyra. Ar turėčiau atsisakyti maldu?“ Jis atsakė: „Ne, tai yra iš kraujagyslės. Atsisakyk maldu tik tomis dienomis, kai tau paprastai prasideda mėnesinės, tada atlik ghusl (išsimaudyk) ir melskis.“ Perdavė Al-Bukhari. Sachych Muslim chadiše, Pranašas pasakė Umm Chabiba bint Džachš: „Laikykis atokiai (nuo maldos) tol, kol įprastos mėnesinės trukdys tau (melstis), o po to atlik ghusl ir melskis.“ Remiantis tuo, menstruojanti moteris (kuriai žinomas mėnesinių laikotarpis) susilaiko nuo maldos, tada ji apsivalo ir meldžiasi, tuo metu nesirūpindama istichados krauju.

Antras atvejis: kai jai nežinomas mėnesinių laikotarpis (prieš istichadą), tai yra, kraujas jai niekada nenutrūko nuo pirmų mėnesinių pradžios. Tada ji turi atskirti istichados kraują nuo menstruacijų kraujo. Menstruacijų kraujas būna tamsesnis, tirštesnis ir turi specifinį kvapą, ir jam nustatytos mėnesinių taisyklės. O visa kita yra istichada, ir kraujui yra nustatytos istichados taisyklės.

To pavyzdys: moteris, kuri pirmą kartą pamatė kraują ir jis toliau nebenutrūko. Tačiau dešimt dienų jis (kraujas) buvo juodas, o likusią mėnesio dalį raudonas, arba dešimt dienų jis buvo tirštas, o likusią mėnesio dalį buvo skystas, arba dešimt dienų turėjo mėnesinių kvapą, o likusią mėnesio dalį neturėjo kvapo. Jos mėnesinės yra tos, kurios pirmame pavyzdyje yra juodos, antrame - tirštos, trečiame - su kvapu. Visa kita - istichada. Pagal Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) posakį Fatimai bint Abi Chubaiš: „Kai ateina mėnesinių kraujas ir jis yra atpažįstamas juodas, susilaikyk nuo maldos. Bet kai ateina kitas kraujo tipas, apsiprausk (atlik vudu) ir melskis, nes tas kraujas

yra tik iš kraujagyslės.“ [Perdavė Abu Daūd ir An-Nisai, o Ibn Chabban ir Al-Chakim jį pataisė]. Šio chadiso perdavimo grandinė ir sanad yra svarstyti, tačiau mokslininkai (tegul Allahas jų pasigaili) juo pasinaudojo, ir tai yra daugumos moterų paprotys. Trečias atvejis: kai jai nežinomas mėnesinių laikotarpis ir kraujas nenutrūko nuo pirmų mėnesinių pradžios. O kraujo negalima atskirti (t.y. neturi specifinių savybių). Tada ji turi daryti kaip daro dauguma moterų - mėnesinėmis laikomos šešios ar septynios dienos iš kiekvieno mėnesio (pradedant skaičiuoti nuo pirmų mėnesinių). O visa kita yra istichada. To pavyzdys yra: kai moteris pirmą kartą pamatė kraują penktą mėnesio dieną, o kraujas toliau nenutrūko (jo negalima atskirti nei pagal spalvą, nei kvapą...), todėl jos mėnesinės bus šešios arba septynios dienos kiekvieną mėnesį, pradedant skaičiuoti nuo penktos dienos. Pagal Chamna bint Džachš (tebūnie Allahas ja patenkintas) chadisą, kad ji pasakė: „O Allaho Pasiuntiny, mano menstruacijos sunkios ir jos trukdo man melstis ir pasninkauti, tai kokį įsakymą man duodate?“ Jis atsakė: „Siūlau tau naudoti medvilnę, nes ji sugeria kraują.“ Ji atsakė: „Tam (mėnesinių kraujas) per gausus.“ Jis pasakė: „Tai yra velnio impulsas, todėl stebėk mėnesines šešias ar septynias dienas (Allahas geriau žino, kiek jos turi tęstis) ir atlik ghusl kai pamatysi, kad esi visiškai švari. Melskis per dvidešimt tris ar dvidešimt keturias dienas ir naktis bei pasninkauk.“ [Chadisą perdavė Achmed, Abu Daūd ir At-Tirmizi. Achmed pataisė ir Al-Bukhari redagavo]. Pasiuntinio (ramybė ir Allaho palaima jam) posakis: „šešias ar septynias dienas“ nėra pasirinkimas, o atsižvelgimas į kitos artimesnės moters būklę, kuri yra panaši į ją išvaizda, amžiumi, menstruacijų būkle ir kt. Jei arčiausiai yra šešios dienos, tai jai mėnesinių laikotarpis irgi yra šešios dienos, o jei arčiausiai septynios dienos - mėnesinės septynios dienos.

Kita sąlyga panaši į istichadą:

Moteris gali turėti priežastį, dėl kurios kraujuoja makštis, pvz., operaciją gimdoje arba kt., ir tai yra dviejų tipų:

Pirmas tipas: kai žinoma, kad po operacijos jai negali būti menstruacijų, pvz., kai operacijos metu visiškai pašalinama arba užkemšama gimda, kad iš jos neišeitų kraujas. Šiai moteriai nenustatytos istichados taisyklės, bet gelsvumo, rusvumo arba drėgnumo po tyrumo taisyklės. Taigi ji gali melstis, pasninkauti ir turėti lytinius santykius, ir šiam atvejui nereikia atlikti ghusl. Bet meldžiantis jai reikia nuplauti kraują, o aplink makštį užrišti audinį ar pan., kad kraujas nenubėgtų, tada kai prasideda maldos laikas (turi konkretų laiką, kaip privalomos penkios kasdienės maldos), ji atlieka vudu (apsiprausimą). O jei malda nafl (neprivaloma ir neturi konkretaus laiko), ji atlieka vudu kai nusprendžia melstis.

Antras tipas: kai žinoma, kad po operacijos jai nesustos menstruacijos, tai jai pritaikomos istichados taisyklės. To įrodymas yra Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) posakis Fatimai bint Abi Chubaiša: „tai yra iš kraujagyslės, o ne dėl menstruacijų, todėl kai prasideda mėnesinės nustok melstis.“ Jo posakis „kai prasideda mėnesinės“ rodo, kad istichados taisyklės galioja moteriai, kuriai galimos mėnesinės, kurios ateina ir pračina. Bet moters, kuriai nebe įmanomos mėnesinės, kraujas visada yra iš kraujagyslės.

Istichados taisyklės:

Iš to, kas minėta aukščiau, sužinojome, kada kraujas yra mėnesinės, o kada - istichada. Taigi, jei yra mėnesinės, galioja mėnesinių taisyklės, o jei istichada - istichados taisyklės.

Jau buvo paminėtos svarbiausios menstruacijų taisyklės.

Kalbant apie istichados taisykles, jos panašios į tyrumo taisykles, - nėra skirtumo tarp istichadą turinčios moters ir tyros, išskyrus šiais atvejais:

Pirmasis: kiekvienai maldei jai būtina atlikti vudu (apsiprausti). Pagal Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) posakį Fatimai bint Abi Chubaiš: „tada atlik vudu kiekvienai maldei“ Perdavė Al-Bukhari, Apsivalymo nuo kraujo skyriuje. Tai reiškia, kad ji atlieka vudu maldei (kuri turi konkretų laiką), kai prasideda jos laikas. O jei malda neturi konkretaus laiko, ji atlieka vudu kai nusprendžia melstis. Antrasis: jei ji nori apsiprausti, ji nuplauna kraujo pėdsakus ir aplink makštį užsiriša audinį, kad kraujas nenubėgtų. Pagal Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) posakį Chamnai: „Siūlau tau naudoti medvilnę, nes ji sugeria kraują.“ Ji atsakė: „Tam (mėnesinių kraujas) per gausus.“ Jis pasakė: „Tada naudok audinį.“ Ji atsakė: „Tam (mėnesinių kraujas) per gausus.“ Jis sakė: „Tada sustabdyk kraują storu skuduru.“ Baigta. O tai, kas (kraujas) išeina po to, jai netrukdo. Pagal Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) posakį Fatimai bint Abi Chubaiš: „Mėnesinių dienomis nesimelsk, tada išsimaudyk ir atlik vudu prieš kiekvieną maldą, net jei maldos metu ant kilimėlio nukrenta kraujo lašai.“ [Perdavė Achmed ir Ibn Madža]. Trečiasis: santykiavimas. Mokslininkų nuomonės skyrėsi savo leistinumu, o teisingiausias požiūris yra tai, kad jis yra leistinas. Kadangi Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) laikais dešimties metų ir vyresnės moters turėdavo istichadą, ir nei Allahas, nei Jo Pasiuntinys nedraudė joms turėti lytinius santykius. Visagalis posakis: „taigi neturėkite intymių santykių su moterimis jų mėnesinių laikų“ [Koranas, sūra „Karvė“ 2:222] yra įrodymas, kad su jomis negalima turėti lytinių santykių tik mėnesinių metu. O kadangi malda jai leistina, tada lytiniai santykiai yra irgi leistini. Palyginti

jos lytinio akto taisyklės su menstruojančios moters taisyklėmis yra neteisinga, nes jos nėra lygios, o analogija su skirtumu negalioja.

*

Šeštas skyrius: nifas

(kraujavimo po gimdymo) taisyklės

Nifas: kraujas teka iš gimdos dėl gimdymo, gimdymo metu arba po jo, arba dvi ar tris dienas prieš.

Islamo šeichas Ibn Tajmija pasakė: „Tai, ką ji mato (kraują ar pan.), kai prasideda gimdymo skausmai, yra nifas.“ Jis neapsiribojo dviem ar trimis dienomis, o turėjo omenyje: skausmai, po kurių turi sekti gimdymas, kitaip tai nėra nifas. Mokslininkų nuomonės skyrėsi: ar nifas turi minimalią ir maksimalią dienų ribą? Šeichas Takij Ad-Dyn sakė savo traktate apie reikšmes, kuriomis buvo nustatytos šariato taisyklės (psl. 37): „nifas (kraujavimas po gimdymo) neturi nei minimalios, nei maksimalios dienų ribos. Jei nustatyta, kad moteris matė kraują daugiau nei keturiasdešimt, šešiasdešimt ar septyniasdešimt dienų, tada jis sustojo, tai yra nifas. Bet jei kraujas teka toliau be nutrūkimo, tai yra nešvarus kraujas, o šiuo atveju dienų riba yra keturiasdešimt, nes tai yra daugumos moterų riba.“ Aš pasakiau: remdamasis tuo, jei jos kraujavimas tęsiasi daugiau nei keturiasdešimt dienų, o jai dažniausiai jis nutrūksta po to (po keturiasdešimt dienų), arba atsiranda nutrūkimo požymiai, tada ji laukia, kol kraujavimas sustos, o jei nesustoja, tada atlieka ghusl pasibaigus keturiasdešimčiai dienų. Kadangi dažniausiai nifas sutampa su mėnesinių laiku, tai ji laukia iki menstruacijų pabaigos, o jei po to sustoja kraujavimas, reiškia, kad tai yra jos įprastas nifas laikotarpis, todėl ir ateityje remiasi pagal jį. Jei kraujavimas tęsiasi, tai yra istichada, ir jai nustatomos anksčiau minėtos taisyklės. Ir jei ji apsivalo nutrūkstam kraujui, tai ji tampa tyra, net prieš keturiasdešimt dienų. Todėl turi atlikti ghusl, melstis, pasninkauti ir gali santykiuoti su vyru. Bet šiam atvejui, jei kraujas nutrūksta trumpiau nei parai, nėra nustatytų taisyklių.

Nifas yra tik tada, kai ji pagimdo kūdikį (jau su žmogaus bruožais), bet jei jos kūdikis per mažas (nesimato žmogaus bruožų) ir negyvas, tai jos kraujas nėra nifas, o iš kraujagyslės, todėl jai pritaikomos istichados taisyklės. Trumpiausias laikotarpis, per kurį kūdikis turi aiškius žmogaus bruožus, yra aštuoniasdešimt dienų nuo nėštumo pradžios, o dauguma būna per devyniasdešimt dienų.

Al-Madžd Ibn Tajmija sakė: kai moteris pamatė kraują po priešgimdinio skausmo ir nekreipė į tai dėmesio, po to susilaikė nuo maldos ir pasninko. Tada, kai situacija tapo aiški po gimdymo, ji turi atlikti praleistas maldas ir pasninkus, o jei situacija dar neaiški, neprivalo. Nupasakota įtikinimo paaiškinime.

Nifas taisyklės:

Nifas (kraujavimo po gimdymo) taisyklės yra tokios pačios kaip ir menstruacijų, išskyrus:

Pirma: laukimo laikotarpis (iddah), kuris laikomas skyrybomis, o ne kraujavimu po gimdymo (nifas). Jei skyrybos įvyko prieš gimdymą, laukimo laikotarpis jau praėjo su gimdymu, o ne su nifas. O jei skyrybos buvo po gimdymo, kaip ir anksčiau minėta, moteris laukia tol, kol sugrįš menstruacijos.

Antra: mėnesinių laikotarpis skaičiuojamas su „yla“ laikotarpiu, o nifas neskaičiuojamas.

Yla - kai vyras prisiekia Allahu nesantykiauti su žmona visam laikui arba ilgiau nei keturiems mėnesiams. Jei jis prisiekia, bet jo žmona prašo turėti lytinius santykius, jis skiria keturių mėnesių terminą nuo priesaikos. Jei laikotarpis jau praėjo, žmonos prašymu jis bus priverstas su ja santykiauti arba išsiskirti. Per šį laikotarpį, jei moterį ištinka nifas, prie yla laikotarpio jis neskaičiuojamas (bus pridedamas prie keturių mėnesių), bet jei moteriai prasideda mėnesinės - jos skaičiuojamos.

Trečia: brendimas prasideda su menstruacijomis, o ne su nifas. Nes moteris negali pastoti kol menstruacijos neprasidėjo.

Ketvirta: jei menstruacinis kraujas nutrūksta ir paskui vėl teka, tai yra menstruacijos. Pavyzdžiui, jei moters mėnesinės trunka aštuonias dienas, o keturias dienas ji mato kraują, tada dviem dienom jis nutrūksta ir vėl grįžta septintą ir aštuntą dieną, tai yra mėnesinės ir joms pritaikomos menstruacijų taisyklės. Jei nifas nutrūko ir grįžo per keturiasdešimt dienų, tai abejotina, todėl ji privalo atlikti maldas jų laiku ir pasninkauti, bet jai draudžiama tai, kas draudžiama menstruojančiai moteriai, išskyrus privalomus garbinimus. Po apsisvalymo ji atlieka tai, ką praleido. Tai žinomiausias Hanbali mokslininkų požiūris.

Teisingiausias požiūris, kad jei kraujas grįžta per laiką, kuriame gali būti nifas, tada tai yra nifas. Kitu atveju tai yra menstruacijos, nebent jos tęsiasi, tada tai yra istichada.

Tai artima tam, kas buvo pranešta Al-Mughni knygoje: imamas Malik (tegul Allahas jo pasigaili) pasakė: „jei ji pamato kraują praėjus dviems ar trimis dienoms po to, kai jis sustoja, vadinasi, tai yra nifas, kitu atveju - tai menstruacijos.“ Baigta. Tai yra islamo šeicho Ibn Tajmija (tegul Allahas jo pasigaili) pasirinkimas. Kraujas nėra abejotinas, o abejonės yra santykinis dalykas, kuriuo žmonės skiriasi pagal savo žinias ir supratimą. Koranas ir Sunnah viską paaiškina. Visagalis niekam neįpareigojo pasninkauti du kartus ar apeiti Kaabą du kartus, nebent pirmame buvo defektas, kurį galima ištaisyti tik pakartojant. Ir kai žmogus daro tai, ką galėjo pagal savo sugebėjimus, jis yra atleistas. Kaip Visagalis tarė: { Allahas neapsunkina žmogaus daugiau nei jo galimybės.} [Koranas, sūra „Karvė“ 2:286]. Ir tarė: { Tad bijokite Allaho tiek, kiek galite,} [Koranas, sūra „Netekimas“ 64:16]. Penktasis skirtumas tarp menstruacijų ir nifas: per menstruacijas, jei ji apsisvalo prieš įprastą (laiką), vyras gali su ja santykiuoti. Nifas laikotarpiu jei ji tampa tyra prieš keturiasdešimt dienų, jos vyrui nepageidautina su ja santykiuoti pagal daugumos mokslininkų nuomonę šiame mazhabe. Teisingiausia nuomonė yra ta, kad jam nėra nepageidautina su ja santykiuoti, kaip mano dauguma mokslininkų, nes nepageidautinas dalykas yra šariato sprendimas, kuriam reikia įrodymo. Šiuo klausimu nėra jokių įrodymų, išskyrus tai, ką imamas Achmed paminėjo, kad Uthman bin Abi Al-As žmona atėjo pas jį prieš pasibaigiant keturiasdešimt dienų nifas laikotarpiui ir jis jai pasakė: nesiartink prie manęs. Tai (lytiniai santykiai) nėra nepageidautina, nes tai gali būti atsargumo reikalas, nes jis bijo, kad ji nėra tikra, ar ji tyra, ar kad kraujas išjudęs dėl lytinių santykių ar dėl kitų priežasčių. Allahas žino geriausiai.

*

Septintas skyrius: kas trukdo atsirasti menstruacijoms arba jas sukelia, ir kas trukdo pastoti arba nutraukia.

Moteriai vartoti ką nors, kas trukdo jos menstruacijas, leidžiama esant dviem sąlygom:

Pirma sąlyga: neturėtų būti baimės, kad tai jai pakenks, o jei yra baimė, tada draudžiama. Pagal Visagalio posakį: { ir nepulkite į susinaikinimą} [Koranas,

sūra „Karvė“ 2:195], { Ir nežudykite savęs (ir nežudykite vienas kito). Iš tiesų, Allahas yra Gailestingiausiasis jums.} [Koranas, sūra „Moterys“ 4:29]. Antra sąlyga, kad tai būtų su vyro leidimu, jei jis yra su tuo susijęs, pavyzdžiui, jei ji laukimo laikotarpyje ir jis privalo ją išlaikyti. Taigi ji naudoja tai, kas trukdo mėnesinėms prasidėti, kad užsitęstų laukimo laikotarpis ir jos išlaidos jam didėja. Tokiu atveju jai neleistina (naudoti tai, kas trukdo mėnesinėms), išskyrus vyro leidimu. Taip pat, jei įrodoma, kad menstruacijų trukdymas neleidžia pastoti, tada reikalingas vyro leidimas. Ir net jei leistinumas yra įrodytas, geriau jo nenaudoti, išskyrus būtinybę, nes palikti prigimtį tokią, kokia ji yra, yra arčiau sveikatos ir saugumo.

Kalbant apie tai, kas sukelia menstruacijas, tai taip pat leidžiama esant dviem sąlygoms:

Pirma sąlyga, kad ji nenaudotų to idant atsisakytų išipareigojimo, pavyzdžiui, tai naudoti artėjant Ramadano mėnesiui, kad nepasninkautų ar nesimelstų ir pan.

Antra sąlyga, kad tai būtų su vyro leidimu, nes prasidėjusios mėnesinės trukdo jam su ja santykiuoti, todėl neleistina naudotis tuo, kas trukdo jo teisei, nebent su jo sutikimu. Ir jei ji yra išsiskyrusi, naudojimasis tuo, kas iššaukia menstruacijas, paspartina vyro teisės atėmimą susigrąžinti žmoną, jei jam tai galima.

Kalbant apie kontraceptinių priemonių naudojimą, jos yra dviejų tipų:

Pirmas tipas: norint visam laikui užkirsti kelią nėštumui, tai neleistina, nes tada nutrūksta nėštumas ir sumažėja palikuonių skaičius. O tai prieštarauja šariato ketinimams dėl islamo tautos gausumo. Taip pat, nes jos esami vaikai gali mirti, palikdami ją viena be vaikų.

Antras tipas: laikinai apsisaugoti nuo nėštumo. Pavyzdžiui, kai moteris nuolat pastoja, o nėštumas ją išsekina, todėl ji nori jį reguliuoti kartą per dvejus metus ar pan., tada tai yra leistina, su sąlyga, kad ji turi vyro leidimą ir tai nekenkia jos sveikatai. To įrodymas yra tai, kad kompanjonai Pranašo (ramybė ir Allaho palaima jam) laikais darydavo azl nuo savo žmonių, kad jos nepastotų ir jiems tai nebuvo uždrausta. Azl - kai vyras santykiauja su žmona, bet neejakuliuoja jos makštyje.

Kalbant apie tai, kas nutraukia nėštumą, tai yra dviejų tipų:

Pirmas tipas: kai aborto tikslas yra gemalų sunaikinti. Jei tai įvyksta po to, kai ji buvo įkvėpta siela, tai neabejotinai draudžiama, nes tai yra sielos

nužudymas, kurią Allahas uždraudė nužudyti. Žudyti sielą be teisės yra draudžiama pagal Koraną, Sunną ir musulmonų sutarimą. Jei gemalas buvo abortuotas prieš įkvėpiant į jį sielą, mokslininkai išsiskyrė dėl jo leistinum. Vieni leido, kiti uždraudė, o kai kurie sakė: leidžiama, kol tai nėra alaka (kai dar nepraėjo keturiasdešimt dienų nuo nėštumo pradžios), o kiti sakė: yra leistina tol, kol gemalas neturi aiškių žmogaus bruožų.

Atsargumo dėlei nėštumą nutraukti draudžiama, išskyrus būtinybę, pavyzdžiui, jei motina serga ir negali pakelti nėštumo, ar pan., tokiu atveju tai leidžiama. Nebent praėjo laikas, per kurį kūdikiui gali susiformuoti žmogaus bruožai, tada tai neleistina, o Allahas žino geriausiai.

Antras tipas: gemalo persileidimu nesiekama jam pakenkti, kai bandoma jį (ankščiau) išgimdyti nėštumo laikotarpio pabaigoje ir artėjant gimdymui, tuomet tai leistina. Su sąlyga, kad tai nepadarys jokios žalos nei motinai, nei vaikui ir kad dėl to nereikės operacijos. Jei tam reikia operacijos, tai turi keturis atvejus:

Pirmas atvejis, kai motina ir kūdikis gyvi, todėl operacija neleistina, išskyrus būtinybę, pavyzdžiui, jei jos gimdymas labai sunkus. Taip yra todėl, kad žmogaus kūnas yra amana (Allaho patikėtas mums). Todėl jis (žmogus) neturi kelti jam (savo kūnui) pavojaus, išskyrus didelę būtinybę, nes jis gali manyti, kad operacijoje nebus jokios žalos, o tai atsitinka.

Antras atvejis, kai motina ir kūdikis jos išsčiose mirę, todėl negalima atlikti operacijos, nes tai neduos jokios naudos.

Trečias atvejis, kai motina gyva, bet kūdikis miręs. Todėl galima atlikti nėštumo nutraukimo operaciją, nebent bijoma pakenkti motinai. Nes manoma - o Allahas žino geriausiai - kad jei kūdikis miršta, vargu ar jis išeis be operacijos, todėl jo išlikimas jos išsčiose neleidžia jai pastoti ateityje ar jai pasunkina, ir ji gali likti be vyro, jei ji yra laukimo laikotarpyje.

Ketvirtas atvejis, kai motina mirusi, o kūdikis jos išsčiose dar gyvas, jei vilties jo gyvybei nėra, vadinasi, operacija neleistina.

O jei vilties kūdikio gyvybei yra ir dalis jo jau išėjo, tada motinos pilvas yra perpjaunamas, kad ištrauktų likusią jo dalį. Bet jei kūdikis nė kiek neišėjo, tai mūsų kompanjonai (tegu Allahas jų pasigaili) sakė: motinai pilvo nereikia pjaustyti, kad būtų ištraukiamas kūdikis, nes tai yra žalojimas, o teisingas požiūris yra toks, kad reikia perpjauti pilvą tik jei tai yra vienintelė išeitis. Tai yra Ibn Hubairas pasirinkimas: tai geriau. Sakiau: ypač mūsų laikais atlikti operaciją nėra žalojimas, nes pilvas perpjaunamas, o paskui susiuvamas, o

gyvųjų kūno garbė didesnė už mirusiųjų kūno garbę. Nekaltus gelbėti nuo pražūties yra pareiga, o kūdikis - nekaltas, todėl jį privaloma išgelbėti. Allahas žino geriausiai.

Dėmesio: tais minėtais atvejais, kai leidžiama nutraukti nėštumą, būtinas nėščiosios vyro leidimas.

Čia baigėsi tai, ką norėjome parašyti šia svarbia tema. Joje apsiribojome pagrindinėmis problemomis ir jų taisyklėmis, kitaip jų atšakos ir detalės bei tai, kas nutinka moterims, yra bekrantė jūra. Tačiau įžvalgus žmogus gali gražinti atšakas ir detales prie jų ištakų bei matuoti dalykus jų analogijomis. Ir tegul muftijus žino, kad jis yra tarpininkas tarp Allah'o ir Jo kūrinijos, perduodant ir paaiškinant žmonėms tai, ką Pasiuntiniai atnešė ir kad jis yra atsakingas už tai, kas yra Korane ir Sunnoje, nes jie yra du šaltiniai, kuriuos žmogus įpareigotas suprasti ir pagal juos veikti. Viskas, kas prieštarauja Koranui ir Sunnai, yra neteisinga. O kas suklydo, tai yra jo klaida ir negalima remtis jo teigimu, nors jam gali būti atleista bei atlyginta už darbštumą. O tam, kuris pastebėjo jo klaidą, neleidžiama to priimti.

Muftijus turi nuoširdžiai atsiduoti Visagaliui Allahui, prašyti Jo pagalbos kiekviename jam nutikusiam įvykyje ir prašyti Jo tvirtumo bei sėkmės tame, kas teisinga.

Jis turi atsižvelgti į tai, kas yra Korane ir Sunnoje. Todėl jis žiūri ir tyrinėja tai arba remiasi mokslininkų žodžiais, kad tai (Koraną ir Sunną) suprastų.

O dažnai atsitinka, kad iškyla problema, todėl žmogus sprendimo ieško pagal mokslininkų žodžius, bet raminančio atsakymo neranda arba iš viso neranda jokių atsakymų. Jei jis ieško Korane ir Sunnoje, problemos sprendimą randa greitai ir aiškiai, pagal jo nuoširdumą, žinias ir supratimą.

Muftijus neturi skubėti nustatyti sprendimo kai iškyla problema. Jis gali paskubėti priimti sprendimus, bet tada po atidaus patikrinimo jam paaiškėja, kad jis klydo, todėl gailės ir galbūt nebegalės ištaisyti fatvos!

Muftijus, kurį žmonės žino kaip ilgai svarstantį ir tvirtą sprendžiant, jie pasitiki jo žodžiais ir elgiasi pagal juos. Bet jei jie mato jį skubantį, o skubantis nuolat klysta, jie nepasitiki jo fatvomis. Taigi savo skubėjimu ir klaidomis jis atima iš savęs ir iš kitų savo žinias ir teisingumą.

Mes prašome Visagalio Allah'o, kad Jis vestų mus ir mūsų brolius musulmonus Savo tiesiu keliu, rūpintųsi mumis Savo priežiūra ir apsaugotų mus nuo paslydimo per Jo globą, Jis Dosnus, Kilnus. Ir tebūnie Allah'o

palaima ir ramybė mūsų Pranašui Muchammedui, jo šeimai ir visiems jo
kompanionams. Šlovė Allahui, kurio malone užbaigiami geri darbai.

Parašė, menkas prieš Allahą:

Muchammed As-Salich Al-Uthaimyn

penktadienio rytą

14 d. Šaban mėn. 1392 m. po Hidžros

*

Knyga apie natūralų moterų kraują.....	1
Pirmas skyrius: menstruacijų prasmė ir išmintis.....	2
Antras skyrius: menstruacijų laikas ir trukmė.....	3
Trečias skyrius: ekstremalių menstruacijų atvejai.....	7
Ketvirtas skyrius: menstruacijų taisyklės.....	9
Penktas skyrius: istichados taisyklės.....	17
Šeštas skyrius: nifas (kraujavimo po gimdymo) taisyklės.....	20
Septintas skyrius: kas trukdo atsirasti menstruacijoms arba jas sukelia, ir kas trukdo pastoti arba nutraukia.....	23